

John Green

Un șir infinit de țestoase

Traducere din engleză de
Camelia Ghioc

3
TREI

UNU

Când am avut revelația că s-ar putea să fiu un personaj fictiv, îmi petreceam săptămâna, de luni până vineri, într-o instituție de stat din nordul orașului Indianapolis, numită Liceul White River, unde mi se impunea să mănânc prânzul la o anumită oră — între 12:37 și 13:14 — de către forțe atât de net superioare mie, încât n-aveam nicio șansă să le identific. Dacă acele forțe mi-ar fi dat pauza de prânz într-un alt interval sau dacă vecinii de masă care au contribuit la scrierea destinului meu ar fi ales un alt subiect de conversație în acea zi de septembrie, sfârșitul ar fi fost cu totul altul sau măcar partea de mijloc. Dar începeam să-mi dau seama că viața e o poveste care se spune despre tine, nu una pe care o spui tu.

Sigur, te prefaci că îți decizi singur soarta. N-ai încotro. Îți spui: *Și acum mă hotărâsc să iau pauza de prânz*, când semnalul ăla monoton răsună de undeva de sus la 12:37. Dar adevărul e că acel clopoțel decide. Crezi că tu ești pictorul, însă, de fapt, ești pânza.

Sute de voci strigau unele peste altele în cantină, așa încât discuțiile erau doar zgomot, vuietul unui râu

John Green

peste bolovani. Și stând așa, sub tuburile de neon care împrășcau agresiv lumină artificială, mă gândeam la cum ne credeam cu toți eroii unei aventuri personale epice, când, de fapt, eram, în esență, organisme identice care colonizau o sală vastă, fără ferestre, mirosind a dezinfectant și a untură.

Mâncam un sendviș cu unt de arahide și miere și beam un Dr. Pepper. Sinceră să fiu, tot procesul de mestecare a plantelor și animalelor pe care le îndeși apoi în jos pe esofag mi se pare cam scârbos, așa că încercam să nu mă gândesc la faptul că mâncam, ceea ce e, de fapt, un fel de a te gândi la asta.

Vizavi de mine, Mychal Turner mângălea într-un carnet cu foi galbene. Masa noastră era ca o piesă cu lungă tradiție pe Broadway: distribuția se mai schimba de-a lungul anilor, dar rolurile niciodată. Mychal era Artistul. Stătea de vorbă cu Daisy Ramirez, care jucase încă din generală rolul Celei Mai Bune și Mai Neînfricate Prietene, dar nu reușeam să le urmăresc discuția din cauza zgometului făcut de toți ceilalți.

Care era rolul meu în piesa asta? Amica. Eram Prietena lui Daisy și Fiica Doamnei Holmes. Eram ceva-ul cuiva.

Am simțit cum stomacul începe să muncească la sendviș și, în ciuda vorbăriei din jur, tot îl *auzeam* cum digeră, auzeam toate bacteriile mestecând untul de arahide vâcos — auzeam cum elevii din mine mâncău la cantina mea de dinăuntru. M-am cutremurat de scârbă.

— N-ai fost în tabără cu el? m-a întrebat Daisy.

— Cu cine?

— Cu Davis Pickett, a spus ea.

— Îhî, am zis. De ce?

— Tu nu asculți ce vorbim? m-a întrebat Daisy.

Ba ascult, mi-am spus, ascult cacofonia tractului meu digestiv. Sigur, știam de multă vreme că eram gazda unei colecții imense de organisme parazite, dar nu mă dădeam în vânt să mi se amintească asta. Din punctul de vedere al numărului de celule din care sunt alcătuiți, oamenii sunt aproximativ 50 la sută microbieni, adică vreo jumătate din celulele care te compun nici măcar nu sunt celulele tale. În biomul meu personal există de o mie de ori mai mulți microbi decât oameni pe pământ și deseori am impresia că efectiv *îi simt* cum trăiesc, se înmulțesc și mor în și pe mine. Mi-am șters palmele transpirate de blugi și am încercat să-mi controlez respirația. Recunosc, am niște probleme cu anxietatea, dar aș vrea să subliniez că nu e deloc absurd să te îngrijoreze faptul că ești doar o colonie bacteriană într-un sac de piele.

— Tatăl lui era să fie arestat pentru dare de mită sau așa ceva, dar a dispărut în noaptea de dinaintea raziei, a spus Mychal. Se oferă o recompensă de o sută de mii de dolari pentru găsirea lui.

— Și tu îl cunoști pe fiu-său, a zis Daisy.

— L-am cunoscut *pe vremuri*, am răspuns.

M-am uitat cum și-a atacat cu furculița bucata dreptunghiulară de pizza asigurată de școală și fasolea verde. Îmi tot arunca priviri, făcând ochii mari de parcă voia să zică *Ei bine?* Îmi dădeam seama că voia s-o întreb ceva, dar nu-mi dădeam seama ce, fiindcă stomacul meu nu mai tăcea odată, ceea ce îmi sporea frica ascunsă că mă pricopsisem de pe undeva cu o infecție cu paraziți.

Îl auzeam ca prin vis pe Mychal cum îi povestea lui Daisy despre noul lui proiect artistic, în care se folosea de Photoshop ca să aducă la un numitor comun fețele a o sută de oameni numiți Mychal, iar rezultatul avea să fie un Mychal nou, al o sută unulea. Era o idee interesantă și voiam să ascult ce spunea, dar zgomotul din cantină era infernal, iar eu nu reușeam să alung gândul îngrijorător că era posibil ca în măruntaiele mele să se fi dat peste cap echilibrul microbial al puterii.

Zgomotul abdominal excesiv e un simptom neobișnuit, dar nu atipic al infecției cu bacteria *Clostridium difficile*, care poate fi fatală. Mi-am scos telefonul și-am căutat „microbiomul uman“ ca să recitesc prezentarea de pe Wikipedia a trilioanelor de microorganisme care trăiesc acum în mine. Am deschis articolul despre *C. diff*, și am dat mai jos până la partea care spunea că majoritatea infecțiilor cu *C. diff* apar în spital. Am dat și mai jos, până la o listă de simptome, din care nu aveam niciunul, cu excepția zgomotelor abdominale excesive, deși știam din căutări anterioare că la Clinica din Cleveland se raportase cazul unei persoane care murise de *C. diff* după ce se prezentase la spital doar cu dureri abdominale și febră. Mi-am atras atenția că nu aveam febră, la care mintea mea mi-a răspuns: *Nu ai febră DEOCAMDATA*.

În cantină, unde încă se afla o parte tot mai mică din mintea mea conștientă, Daisy îi spunea lui Mychal că proiectul ăsta cu uniformizarea ar trebui să fie despre oameni pe care nu numai să-i cheme Mychal, dar care să fie bărbați trimiși la închisoare și ulterior achitați. „Ar fi oricum mai ușor, fiindcă toți au fotografiile de dosar făcute din același unghi și atunci subiectul n-ar mai fi

doar numele, ci și lucruri legate de rasism, clase sociale și încarcerarea în masă”, spunea ea, iar Mychal zicea: „Daisy, ești genială”, la care ea răspundea: „Pari surprins”, iar între timp eu mă gândeam că, dacă jumătate dintre celulele din care ești alcătuit nu sunt tu, asta nu cumva pune sub semnul întrebării tot conceptul lui *eu* ca pronume singular, ca să nu mai vorbim de *eu* ca stăpân al propriului meu destin? Și m-am prăbușit în adâncul aceluși tunel recurent, până ce m-a transportat cu totul din cantina Liceului White River într-un fel de loc non-senzorial pe care nu ajung să-l vizitez decât oamenii nebuni de-adevăratelea.

Încă de când eram mică, mi-am format obiceiul de a-mi apăsa unghia degetului mare de la mâna dreaptă în buricul degetului mijlociu, așa că acolo s-a format o rană ciudată. După atâția ani de când fac asta, pot să fisurez foarte ușor pielea, așa că acopăr locul cu un plasture, ca să nu se infecteze. Dar uneori mă îngrijorez că e deja infectat și că trebuie să curăț puroiul, iar singura cale să fac asta e să redeschid rana și să storc tot sângele care iese. Odată ce încep să mă gândesc să-mi creștez pielea, efectiv nu mă pot abține să n-o fac. Îmi cer scuze pentru dubla negație, dar e cu adevărat o situație demnă de o dublă negație, o situație aiurea din care singura ieșire e negarea negației. În fine, am început să-mi doresc să simt unghia cum sapă în buricul degetului și știam că orice încercare de a mă împotrivi e mai mult sau mai puțin inutilă, așa că, pe sub masa din cantină, mi-am scos plasturele și mi-am înfipt unghia în pielea bătătorită până am simțit-o că plesnește.

— Holmesy, mi-a spus Daisy.

John Green

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Pauza de prânz e pe terminate și n-ai spus nimic de părul meu.

Și-a scuturat părul cu șuvițe de un roșu spre roz-aprins.

Aha. Se vopsise.

Am înotat spre suprafață din adâncuri.

— E îndrăzneț, i-am spus.

— Tare, nu? Mesajul e: „Doamnelor și domnilor, precum și aceia dintre voi care nu vă considerați nici domni, nici doamne, Daisy Ramirez nu-și calcă niciodată cuvântul, dar îți va călca inima-n picioare“.

Mottoul declarat al lui Daisy era „Calcă Inimi, Nu Cuvântul Dat“. Ne tot amenința că și-l va tatua pe gleznă când va împlini optsprezece ani. Daisy s-a întors iar la Mychal, iar eu la gândurile mele. Bolboroseala din stomac nu dispăruse, ba chiar se întetise. Îmi venea să vomit. Pentru cineva care are oroare de fluidele corporale, vomit foarte des.

— Holmesy, ai pățit ceva? m-a întrebat Daisy.

Am clătinat din cap. Uneori mă întrebam de ce mă plăcea sau măcar de ce mă tolera. Ce motive aveau să o facă? Și ea, și Mychal. Până și mie îmi păream enervantă.

Simțeam cum mi se adună broboane de transpirație pe frunte, iar dacă încep să transpir, mi-e imposibil să mă mai opresc. Transpir ore în șir, și nu numai pe față sau la subsuoară. Îmi transpiră gâtul. Îmi transpiră sânii. Îmi transpiră gambele. Poate chiar aveam febră.

Pe sub masă, mi-am strecurat plasturele vechi în buzunar și, fără să mă uit, am scos unul nou, l-am desfăcut, apoi am tras rapid cu ochiul în jos ca să mi-l înfășor bine pe deget. În tot timpul ăsta am inspirat pe nas și

am expirat pe gură, așa cum m-a sfătuit doamna doctor Karen Singh: să expir cu o putere „care ar face să pâlپاie flacăra unei lumânări, dar fără să o stingă. Închipuie-ți lumânarea, Aza, imaginează-ți cum pâlپاie flacăra din cauza respirației tale, însă continuă să ardă mereu“. Astfel că am încercat să fac întocmai, dar chiar și așa, spirala gândurilor se răsucea tot mai strâns. O auzeam pe doamna doctor spunând că n-ar trebui să-mi scot telefonul, că nu am voie să caut la nesfârșit răspunsul la aceleași întrebări, dar tot l-am scos și am recitit articolul „Microbiota umană“ de pe Wikipedia.

Problema cu spirala gândurilor e că, dacă o urmezi în adâncurile tale, nu ajungi niciodată la capăt. Doar continuă să se rotească tot mai strâns, la infinit.

Am sigilat în punga cu fermoar ultimul sfert din sendviș, m-am ridicat și l-am aruncat într-un coș de gunoi plin ochi.

— Cât de tare ar trebui să mă îngrijoreze faptul că n-ai spus toată ziua mai mult de două vorbe legate? s-a auzit o voce din spatele meu.

— Spirală de gânduri, am mormăit în loc de răspuns.

Daisy mă cunoaște de când aveam șase ani, deci de suficientă vreme ca să înțeleagă despre ce era vorba.

— M-am prins. Îmi pare rău, frate. Hai să facem ceva azi împreună.

O fată pe nume Molly a venit zâmbind spre noi.

— ăă, Daisy, să știi că vopseaua aia ieftină pe care ți-ai pus-o în cap îți pătează tricoul, a zis ea.

Daisy s-a uitat în jos, către umeri și, într-adevăr, bluza ei în dungi se făcuse roz pe alocuri. O clipă s-a crispat, apoi și-a îndreptat umerii.